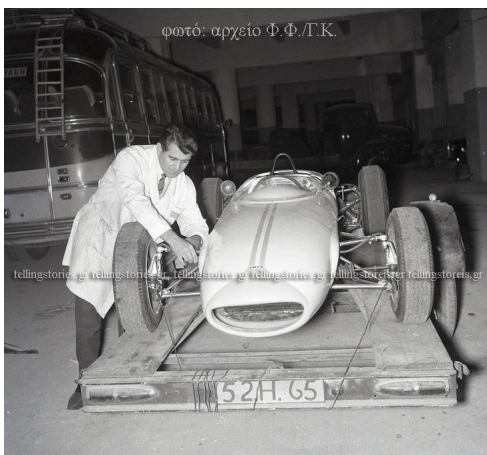

Έπεσε στην αντίληψή μου τούτη εικόνα και την βρήκα περισσότερο από εξαιρετική, όχι μόνο από ιστορικής απόψεως αλλά και καλλιτεχνικής. Ωραιότατο κάδρο, με αντίστοιχη ισορροπία παρά το γεγονός ότι έχει τραβηχτεί σε σκοτεινό, εσωτερικό χώρο με φλας και τα κύρια θέματα, ο άνθρωπος και το όχημα, είναι λευκά. Δεν ήταν εύκολα όλα τούτα όταν οι φωτογράφοι εργάζονταν με τις ευαισθησίες των φιλμ, τα υγρά εμφάνισης εκτύπωσης, σκοπεύοντας πάνω από τις Rollei και όχι πίσω από οθόνες.

Είναι Φθινόπωρο του 1965, στον τόπο μας επικρατούν πολιτικές αναταραχές, πρωθυπουργεύει σε μια από τις κυβερνήσεις των αποστατών, ο Στέφανος Στεφανόπουλος στο ενδιάμεσο βήμα μιας αλλόκοτης πολιτικής καριέρας, από τον «Ελληνικό Συναγερμό» του στρατάρχη Α. Παπάγου, στην «Ένωση Κέντρου» του Γ. Παπανδρέου, για να κλείσει με το δικό του δημιούργημα, την «Εθνική Παράταξη» με την οποία δεν εξελέγη ούτε βουλευτής.

Ωστόσο, η ζωή συνεχιζόταν παντού και ο Φώτης Φλώρος επισκέπτεται το κτίριο της «Βιαμάξ». Το βιομηχανικό αυτό συγκρότημα των 46.000 τ.μ. στο νο. 40 της Λεωφόρου Καβάλας είναι ανενεργό, εγκαταλειμμένο από το 1999. Στους χώρους του κατασκευάζονταν από το 1956 έως το 1984, λεωφορεία, φορτηγά, ψυγεία και τουριστικά πούλμαν που χρησιμοποιούσαν καθημερινά οι Έλληνες πολίτες ενώ ταυτόχρονα αρκετά από αυτά εξάγονταν σε άλλες χώρες.

Εκεί, λοιπόν, φωτογραφίζει τον Έλληνα πρωταθλητή [Γιώργο Ραπτόπουλο](#) που μόλις έχει παραλάβει το εικονιζόμενο μονοθέσιο, το πρώτο που κύλησε ποτέ τις ρόδες του στην

Ελλάδα, όπως καταθέτει ο Τύπος της εποχής. Να δώσουμε λίγη προσοχή στις λεπτομέρειες. Ο Γιώργος είναι κοστουμαρισμένος με καθαρή λευκή ρόμπα που φέρει αριστερά το σήμα της Auto Union. Το μονοθέσιο βρίσκεται πάνω στο, με αλλοδαπές πινακίδες κυκλοφορίας, τρέιλερ συγκρατημένο με συρματοσχοίνο από τις βάσεις της ανάρτησης. Μόλις διακρίνεται στο ρύγχος η λέξη LOLA, μια συνωνυμία με το μαυρόασπρο λαϊκό έπος του Ντίνου Δημόπουλου. Στο φόντο λεωφορεία και φορτηγά προς συντήρηση.

Το ίδιο Φθινόπωρο ο Γιώργος κάνει μέσα στο μονοθέσιο, μερικούς γύρους επίδειξης στο Τατόι πριν την εκκίνηση του τρίωρου αγώνα εκείνης της χρονιάς. Τον επόμενο μήνα έγινε έγχρωμο εξώφυλλο στο περιοδικό «Εικόνες» της [Ελένης Βλάχου](#), γεγονός πολύ ιδιαίτερο. Στο άρθρο που συνέταξε ο Νίκος Μαστοράκης ασκούσε σφοδρή κριτική στην Ε.Λ.Π.Α., εξηγούσε την πικρία του Γιώργου για ότι συνέβη στον αγώνα του Τατοίου, όπου ετέθη εκτός αγώνος διότι στην εκκίνηση δέχτηκε εξωτερική βοήθεια. Τέλος προέβλεπε την αγωνιστική συνέχεια του οδηγού στο εξωτερικό.

Από τις 98 σελίδες του περιοδικού, οι 25 ήταν ρεκλάμες τρεις εκ των οποίων έγχρωμες, πράγμα που καταδεικνύει την επιτυχία στο εμπορικό κομμάτι, ενώ στη σύνταξή του συναντούμε πολλά γερά ονόματα της δημοσιογραφίας. Πέρα από τον γνωστό, έντονο φιλοβασιλικό προσανατολισμό του περιοδικού, με πολυσέλιδα κολακευτικά για το παλάτι άρθρα, πρώτη ρεκλάμα σε δεξιά σελίδα ήταν εκείνη των σοβιετικών Moskvich.

Όπως είναι διακριτό στο εξώφυλλο, το εβδομαδιαίο περιοδικό κυκλοφόρησε στις 5 Νοεμβρίου του 1965. Ακριβώς πριν 19 μήνες, στις 5 Απριλίου του 1964, ο Γιώργος Ραπτόπουλος σημείωσε την λαμπρότερη, ίσως, επίδοση της γεμάτης από επιτυχίες καριέρας του. Με το νο 9 στο F12 συνέτριψε το ρεκόρ στην [ανάβαση Πάρνηθας](#), που έστεκε ακλόνητο από το 1958 και την ΧΚ του Νίκου Παπαμιχαήλ κατά 21 δευτερόλεπτα. Κατέκτησε την νίκη ανεβαίνοντας τα δέκα χιλιόμετρα Mont Parnes από πολλά ισχυρότερα αυτοκίνητα.

Στην εικόνα αυτή, λίγα λεπτά πριν ξεκινήσει την προσπάθειά του εκείνη την Κυριακή της 5ης Απριλίου 1964 παίρνουμε μια ιδέα γιατί εκείνο το λευκό F12 είχε βαπτιστεί «Χάρος». Καθώς είχε ένα δίχρονο κινητήρα με λιγότερα από χίλια κ.εκ. που όσο και αν βελτιωνόταν δεν ήταν δυνατόν να αποκτούσε την ισχύ και την ροπή των αντιπάλων του, έγινε η προσπάθεια να μειωθεί το βάρος του αυτοκινήτου, το οποίο εννοείται ότι δεν είχε καν κλωβό ασφαλείας. Οτιδήποτε μπορούσε να κατεβάσει έστω λίγα γραμμάρια μάζας, αφαιρέθηκε. Ακόμα και το μικρό στρογγυλό πλαστικό στο κέντρο του βολάν, ο εσωτερικός καθρέπτης, το καπάκι από το ντουλαπάκι, τα πάντα.

Ο Γιώργος ήρεμος, με υποψία μειδιάματος και με το rain suit της εποχής δηλαδή κοντομάνικο και κομμένο γάντι, περιμένει καθόλα προετοιμασμένος.

Από εκείνη την Κυριακή, την εποχή που το μέλλον του ελληνικού μπότορσπορ φάνταζε αισιόδοξο, πέρασαν 58 χρόνια. Σε ότι αφορά το τώρα, τις πρώτες εκατό μέρες του 2022 δεν έχει διοργανωθεί κάποιος αγώνας.

Τον Σεπτέμβριο όμως, θα διοργανώσουμε εν χορδαίας, οργάνοις και αυτοβραβεύσεις το Δ.Ρ.Α. του W.R.C. χορηγημένο, κατά μείζονα λόγο, από το ευρύτερο ελληνικό Δημόσιο. Με ανοιξιιάτικη και καλοπροαίρετη, ελαφρά ειρωνική διάθεση, ένα από τα πετυχημένα γνωμικά του και Εθνάρχου αποκαλούμενου, ταιριάζει εδώ απολύτως: *«Η Ελλάδα είναι ένα απέραντο φρενοκομείο»*